

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **DAR Duale Abfallwirtschaft und Verwertung Ruhrgebiet GmbH**, se sídlem Hohewardstraße 340-342a, D-45699 Herten, Spolková republika Německo, zastoupený Mgr. Martinem Řandou, LL.M., advokátem se sídlem Truhlářská 13 - 15, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2007, č. j. 8 Ca 303/2006-88,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutími ze dne 31. 7. 2006, č. j. 4344/M/06, 53212/ENV/06, sp. zn. R/1846-A a č. j. 4346/M/06, 53273/ENV/06, sp. zn. R/1847, ministr životního prostředí zamítl rozklady žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2006, č. j. OODP/38282/5519/4128/05 a č. j. OODP/38283/5629/4129/05, kterými byla vznesena námitka proti plánované přepravě odpadu ze Spolkové republiky Německo do České republiky, do Spalovny tuhého komunálního odpadu Malešice. Námitka byla vznesena z důvodu nesprávné klasifikace operace využití, resp. odstranění odpadu dle přílohy 3 a 4 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech v oznámení o přeshraniční přepravě odpadů.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 20. 12. 2007, č. j. 8 Ca 303/2006 - 88, žalobu zamítl. Žalobce napadl rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností u Nejvyššího správního soudu.

[3] Na základě kasační stížnosti žalobce se Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 8. 7. 2009, č. j. 5 As 49/2009 - 138, obrátil v souladu s třetím pododstavcem čl. 234 Smlouvy

o založení ES (nyní článek 267 Smlouvy o fungování Evropské unie) ve věci výkladu práva Společenství (nyní Unie) na Soudní dvůr a předložil mu následující předběžné otázky:

1. Je třeba čl. 2 písm. i) a k) nařízení Rady (EHS) č. 259/93 ze dne 1. února 1993 o dozoru nad přepravou odpadů v rámci Evropského společenství, do něj a z něj a o její kontrole ve spojení s čl. 1 písm. e) a f) směrnice Rady 75/442/EHS ze dne 15. července 1975 o odpadech a bodem D10 Přílohy IIA a R1 přílohy IIB téže směrnice vykládat tak, že první z kritérií stanovených Soudním dvorem v rozsudku ze dne 13. 2. 2003, *Komise v. Lucembursko*, C-458/00, Recueil, s. I-1553, pro to, aby spalování odpadu bylo možné pokládat za energetické využití odpadu ve smyslu bodu R1 přílohy IIB citované směrnice (tj. hlavním účelem operace musí být umožnit odpadu plnit užitečnou funkci, tedy vyrobit energii), může být splněno i v případě, kdy není dána ani jedna z okolností, které Soudní dvůr v citovaném rozsudku uvádí jako okolnosti svědčící pro využití odpadu, tedy v případě, kdy platbu za tuto operaci neprovádí provozovatel zařízení, v němž má dojít ke spálení odpadu, vůči dodavateli odpadu, ani není toto zařízení technicky uzpůsobeno k tomu, aby v případě nedostatku odpadu mohlo být provozováno na základě primárních zdrojů energie?

2. Pokud je odpověď na tuto otázku kladná, za jakých podmínek lze v takovém případě považovat danou operaci za využití odpadu?

- a) Lze od hlediska platby za operaci s odpadem zcela odhlédnout, nebo je pro možnost posouzení dané operace jako využití odpadu přinejmenším třeba, aby výtěžek provozovatele zařízení z prodeje tepelné či elektrické energie získané spálením daného množství odpadu převyšoval příjem provozovatele zařízení z platby za převzetí odpadu?
- b) Pokud jde o charakter zařízení příjemce odpadu, lze za dostačující okolnost svědčící pro operaci využití odpadu považovat to, že v rozhodnutí o povolení provozu je toto zařízení formálně klasifikováno jako zařízení pro energetické využívání odpadů a že se provozovatel zařízení smluvně zavázal dodávat do sítě určité množství tepelné energie, přičemž v případě porušení tohoto závazku by čelil smluvním sankcím, nebo je minimální podmínkou pro posouzení dané operace jako využití odpadu skutečnost, že provozovatel zařízení by byl z hlediska právního, technického i ekonomického reálně schopen provozovat dané zařízení alespoň přechodně na základě jiných paliv, než je odpad?

[4] V návaznosti na uvedené předběžné otázky pak Nejvyšší správní soud zmiňovaným usnesením v souladu s § 48 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přerušil řízení, aby vyčkal rozhodnutí Soudního dvora.

[5] Řízení o těchto předběžných otázkách bylo vedeno Soudním dvorem jako věc C-299/09 *DAR Duale Abfallwirtschaft und Verwertung Ruhrgebiet GmbH v. Ministerstvo životního prostředí*. Předběžné otázky byly zveřejněny v Úředním věstníku Evropské unie C 267, 7. 11. 2009, s. 32.

[6] Podáním ze dne 30. 3. 2010 doručeným Nejvyššímu správnímu soudu téhož dne vzal žalobce kasační stížnost v plném rozsahu zpět. Zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastavil a vzal zpět předložené předběžné otázky.

[7] Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. může vzít navrhovatel svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. V souladu s § 120 s. ř. s. se uvedená ustanovení použijí i na řízení o kasační stížnosti. Z těchto ustanovení soudního řádu správního tedy vyplývá, že je plně v dispozici účastníka řízení, který podal kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (tj. stěžovatele), zda bude v řízení pokračováno až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, nebo zda se stěžovatel rozhodne vzít kasační stížnost zpět. Pokud stěžovatel vezme kasační stížnost v plném rozsahu zpět, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než řízení zastavit.

[8] V předmětné věci tedy odpadl důvod, pro nějž se Nejvyšší správní soud původně obracel na Soudní dvůr s uvedenými předběžnými otázkami. Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 8. 4. 2010, č. j. 5 As 49/2009 - 162, rozhodl o tom, že se v dosud přerušném řízení pokračuje (§ 48 odst. 4 s. ř. s.), a zároveň v souladu s čl. 78 ve spojení s čl. 103 odst. 1 Jednacího řádu Soudního dvora vzal svou žádost o rozhodnutí Soudního dvora o zmiňovaných předběžných otázkách zpět.

[9] Předseda Soudního dvora usnesením ze dne 25. 5. 2010 rozhodl o tom, že věc C-299/09 je vyškrtána z rejstříku Soudního dvora s tím, že rozhodnutí o nákladech řízení před Soudním dvorem je vzhledem k incidenční povaze tohoto řízení věcí Nejvyššího správního soudu.

[10] Nejvyšší správní soud tedy v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. řízení o kasační stížnosti zastavil.

[11] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno. Výjimkou je případ, kdy navrhovatel vzal podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, což se však v dané věci nestalo. Nejvyšší správní soud tedy dle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, přičemž tento výrok se vztahuje i na řízení před Soudním dvorem o položených předběžných otázkách, které je z tohoto pohledu třeba považovat za řízení vložené do řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 a § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. června 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu